

Да се поклонимъ предъ скъпата паметъ на величавия труженикъ за свобода и просвѣта!

Да си дадемъ дума, че ще следваме неговия правъ път!

Любенъ Каравеловъ

„Пийни, сине, пийни си, мамии!“

(Изъ „Маминото детенце“)

Билъ май месецъ

Подъ една кичеста круша въ една отъ трандафиловитѣ градини било послано черно-жълто китено чердже, на което седѣлъ Нено-чорбаджи.

Предъ него се изправилъ единъ младъ и гиздавъ момъкъ, който принадлежалъ къмъ числото на ония нерѣдки сжщества, които се наричатъ сеизи и които умѣятъ да мълчатъ, да се въртятъ на пета, да се занимаватъ съ нищо и да ядатъ останкитѣ отъ чорбаджийския обѣдъ. Азъ не ща да ви разказвамъ, какво изражение е имало лицето на тоя младъ човѣкъ и съ какво е билъ той облѣченъ, защото подобни личности вие можете да срещнете всѣки день и всѣки частъ, и защото тѣ не съдържатъ въ себе си нищо особно — следователно, ние можемъ да ги наречемъ Нищо.

— Де е Никола? — заклокалъ Нено-чорбаджи

— Отидоха съ Станчовото момче да търсятъ врабчета, отговорило Нищото.

— Азъ хиляда пжти съмъ ти казвалъ да го не оставяшъ да ходи самъ Вие слушате само тогава, когато ви кръстосватъ съ суровицата. Иди при детето А де е чорбаджийката?

— Тя си почива подъ крушата.

— Нека си почине Иди и доведи Никола. Не оставяй го самъ. Гледай съ четири очи Не оставяй момичетата да седятъ и да лапатъ мухитѣ. Парици имъ се плащатъ. Удряй. Тия хора нѣматъ ни срамъ, ни очи. Парицитѣ ти взематъ, а работата ти оставятъ за Петровденъ. Иди при детето!

Иванъ тръгналъ къмъ стария кестенъ, но Нено-чорбаджи му заповѣдалъ да се върне и да приеме нѣколко още мждри съвети и наставления: „Ти го не гони; гледай да не падне и да се не убие Кажи му, че го викамъ азъ. „Баща ти те вика, да ти даде ново гроше“, му кажи. Кажи му, че съмъ хваналъ пиле. Иди при чорбаджийката и кажи ѝ да не лежи подъ крушата. Подъ крушата сѣнката не е гжста. Кажи ѝ да се пренесе подъ голѣмия кестенъ. Пренеси и моята постелка. Или чакай, не ще ми се да се мѣстя. А ракията изстуди ли се?“